

teli, není podle zákona povinen složit účty, poněvadž není správcem jednatele. Při nedostatku zvláštního zákona má jednatel pouze právo k nahlednutí do listin podle obchodního zákona a podle civilního soudního řádu. O takové případy se tu nejedná (srovn. Glaser-Unger, nová řada 66, 40).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolacími vývody nebylo vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění rozsudků nižších stolic, k nimž tedy sluší dovolatele v první řadě odkázati. Správně uvádí zejména napadený rozsudek — přihlížeje ku svému zjištění, že dovolatel jest sice obchodním jednatelem, avšak samostatným obchodníkem, že v souzeném případě nelze použití obdobně ustanovení zákona o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. z. (srov. čl. I. 1. odstavec »Služební poměr osob označených v §§ 1 až 3 upravuje se ustanoveními tohoto zákona«), nýbrž sluší použití všeobecných ustanovení obchodního zákona o vydání obchodních knih a ustanovení civilního řádu soudního o předložení listin (čl. 37 až 40 obch. zák., čl. XLIII uvoz. zákona k civ. ř. s. a § 304 c. ř. s.). Správnost tohoto právního názoru není vyvrácena dovolacím tvrzením, že obchodnímu jednatele, třeba by byl samostatným obchodníkem, když jeho odměna záleží v provisi z veškerých jím ujednaných obchodů v oblasti jemu přikázané, musí býti umožněno, by zkoumal správnost této odměny podle obchodních knih komitentových, jichž předložení se domáhá. Mluví-li napadený rozsudek o neobyčejně obtížné situaci obchodního jednatele při vyšetření jeho nároku, nelze z toho nikterak dovozovati, že tím chce připustiti obdobné použití zákona o obchodních pomocnících, tedy zákona zvláštního, na určité osoby obmezeného. Uváží-li se, že si obchodní jednatel může takové právo smluvně vymíniti a že i jinak může donutiti svého komitenta ku předložení jeho obchodních knih, pozná se, že tvrzení o neobyčejně obtížné situaci obchodního jednatele nelze vykládati dovolatelovým způsobem. Sporná věc byla posouzena v napadeném rozsudku po právní stránce zcela správně. Proto také nebylo zapotřebí prováděti dovolatelem postrádané důkazy a není z té příčiny odvolací řízení neúplným.

Čís. 7697.

Jednoměsíční lhůtu ve smyslu § 231, druhý odstavec, ex. ř. jest počítati od pravomoci rozvrhového usnesení, nikoliv od doby, kdy mylné odkázání odporu na pořad práva v rozvrhovém usnesení bylo nahrazeno správným poukazem zakročiti o vyřízení odporu u finančních orgánů.

V rozvrhovém řízení nelze přisouditi útraty úspěšného opravného prostředku.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1928, R I 2/28.)

Rozvrhovým usnesením ze dne 4. června 1926 byla vymáhající strana se svým odporem proti příkázání pohledávky eráru na dani z majetku v částce 181.893 Kč v pořadí výsadním poukázána na pořad práva s tím, že musí v jednom měsíci po tom, kdy rozvrhové usnesení vejde v moc práva, vykázati soudu, že již zahájila sporné jednání, jehož je třeba k vyřízení odporu, jinak že bude rozvrhové usnesení provedeno k návrhu každého oprávněného odporem dotčeného bez ohledu na odpor. V zahájeném na to sporu vymáhající strany proti československému eráru, čelícím k vyřízení shora uvedeného odporu, byl zamítavý rozsudek prvního soudu i řízení jemu předcházející usnesením odvolacího soudu zrušeno a rekursu vymáhající strany do usnesení toho rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 10. srpna 1927, R I 518/27 nebylo vyhověno z toho důvodu, že, pokud odpor směřoval proti výši dávky a tím proti správnosti jejího výpočtu, nepatří o věci rozhodovati soudům, nýbrž příslušným úřadům správním. Usnesením ze dne 17. září 1927 poukázal soud své stolice bernímu úřadu 181.893 Kč. **R e k u r s n í s o u d** napadené usnesení zrušil. **D ů v o d y:** Přes to, že rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. srpna 1927 bylo doručeno vymáhajícímu věřiteli již dne 9. září 1927, a že podle jeho obsahu poukaz rozvrhového usnesení nevázal vymáhající stranu, by, pokud šlo o odpor proti výši pohledávky, tedy o věc patřící na pořad správní, nastoupila k vyřízení tohoto odporu cestu pořadu správního, pokládá rekursní soud za to, že lhůta pro podání výkazu o tom, že za účelem vyřízení odporu byl nastoupen pořad správní, počíná teprve dnem, kdy vymáhající strana byla soudem poukázána, by vzhledem k nesprávnosti poukazu rozvrhovým usnesením jí daného nastoupila za účelem vyřízení odporu pořad správní, poněvadž řečené usnesení dlužno v příčině původní lhůty považovati za neúplné, kterýžto nedostatek byl prvním soudem na základě poukazu rekursního soudu vyzváním vymáhající strany teprve dne 8. listopadu 1927 odstraněn, takže jednoměsíční lhůtu pro podání výkazu o tom, že za účelem vyřízení odporu byl nastoupen pořad správní, dlužno počítati teprve od řečeného dne, správně ode dne doručení tohoto vyzvání, vypraveného dne 19. listopadu 1927. Neměl tudíž první soud před uplynutím lhůty, již za daného stavu věci bylo vymáhající straně znovu přiznati, přistupovati k poukazu výplaty pohledávky eráru na dani z majetku 181.893 Kč, proti jejímuž příkázání odpor vymáhající strany právě směřoval. Poněvadž vymáhající strana vykazala, že za účelem vyřízení svého odporu nastoupila pořad správní dne 16. listopadu 1927 žádostí k zemskému finančnímu ředitelství v Praze, dlužno za to pokládati, že tak učinila včas, a neměl býti peníz odporem dotčený před vyřízením tohoto odporu k výplatě poukázán.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

V rozhodnutí ze dne 10. srpna 1927, R I 518/27, jímž byla žádoba vymáhajícího věřitele proti bernímu úřadu v S. správně českosloven-

skému státu o vyřízení odporu proti přikázání dávky z majetku z nejvyššího podání odmítnuta pro nepřípustnost pořadu práva, vyslovil Nejvyšší soud, že odkázáním odporu na pořad práva v rozvrhovém usnesení nebyla banka vázána, by, pokud se odpor týkal výše požadované dávky, o níž rozhodovati přísluší jediné finančním orgánům, nenastoupila k vyřízení odporu správnou cestu pořadu správního. Rekursní soud ve svém usnesení toto rozhodnutí sice uvádí, ale nevyvodil z něho správný důsledek pro otázku, zda zakročení banky u finančních orgánů teprve dne 16. listopadu 1927 jest včasné, nanejvýš pokud jest mu přiznati účinky v příčině provedení rozvrhového usnesení stanovené v § 231 ex. ř. Rekursní soud přes ono rozhodnutí má za to, že jednoměsíční lhůtu (§ 231 ex. ř.) k zahájení řízení o odporu u příslušného úřadu jest počítati nikoli od pravomoci rozvrhového usnesení, nýbrž od té doby, kdy mylné odkázání odporu na pořad práva v rozvrhovém usnesení nahrazeno bylo správným poukazem zakročiti o vyřízení odporu u finančních orgánů, tedy od doručení usnesení ze dne 8. listopadu 1927. Následkem toho pokládá rekursní soud zahájení řízení o odporu u finančních úřadů dne 16. listopadu 1927 za včasné v stanovené jednoměsíční lhůtě a přiznal mu účinek stavící provedení rozvrhového usnesení (§ 231 ex. ř.). Podle uvedeného rozhodnutí Nejvyššího soudu nevázalo však odkázání odporu na pořad práva odpor vznesší banku a nebylo jí na překážku, by nezakročila o vyřízení svého odporu u příslušných finančních orgánů a z toho plyne, že nezahájila řízení o odporu včas, ve lhůtě stanovené podle § 231 ex. ř. v rozvrhovém usnesení, zakročivši o vyřízení odporu u finančních úřadů teprve dne 16. listopadu 1927. Proto nelze přiznati zakročení tomu účinek podle § 231 ex. ř. a zakročení to není na závalu provedení rozvrhového usnesení.

Útraty dovolacího rekursu nebyly přiřčeny, ježto jde o rozvrhové řízení, v němž použití § 41 pokud se týče § 50 c. ř. s. nemá místa (judikát čís. 201, sb. GlUn. ř. 6281, sb. n. s. čís. 3386, 3702, 5367).

Čís. 7698.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).

Přestavba, přístavba nebo nástavba nevylučují použití zákona o ochraně nájemníků již samy o sobě, nýbrž jen tenkrát, týkají-li se bytů, které tu jsou. Stavbou jsou vyloučeny ze zákona o ochraně nájemníků jen ty byty, které byly přestavěny, nastavěny aneb přístavěny.

Přestavbou jest též úprava budovy, jež se provádí pro sešlost stávby, u níž zdi bytu pro nebezpečí sesutí byly strženy, podezděny a nově vystavěny, jelikož bez provedení těchto prací byl byt neobyvatelným.

Soud má si při rozhodování povšimnouti všeho, co vyšlo na jevo za ústního líčení, tedy i takových okolností, o nichž zvěděl pouze z průvodních spisů aneb ze seznání některého svědka.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1928, Rv I 1998/27.)